

ลุยป่าพระกำ

ลุยป่าพระกำ

บทนำ

ทริปนี้เริ่มจากอยากหาสถานที่สักแห่งเพื่อปั่นจักรยาน และถ่ายรูปไปด้วย เนื่องจากเวลาที่จำกัดแค่ 1 วัน สถานที่รอบๆ กรุงเทพฯ ในระยะ 200 กม. ในที่สุดเราก็เลือกป่าพุระกำ จ.ราชบุรี

เมื่อต้นปีที่ผ่านมาผมอยากปั่นเส้นทางจากกรุงเทพฯ ไปราชบุรีซึ่งเป็นบททดสอบก่อนจะปั่นจักรยานทางไกล แต่ด้วยเหตุการณ์บางอย่างทำให้ผมปั่นไปได้แค่นครปฐมแล้วจำเป็นต้องปั่นกลับก่อน ตอนนั้นไป-กลับราวๆ 200 กม. แต่รอบนี้ไม่ได้ปั่นไปเอาจักรยานขึ้นรถไฟแทนเพื่อจะประหยัดเวลา ผมไม่ค่อยรู้เรื่องป่าพุระกำเท่าไร ผมไปเพราะอยากรู้ว่าที่นั่นมีอะไรรอคอยอยู่

คนส่วนใหญ่คิดว่าพวกเราปั่นจักรยานทำไม ผมตอบได้แค่กำลังค้นหาอะไรบางอย่าง ที่ขาดหายไปจากชีวิต สิ่งที่ผมเรียกว่า Life จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพราะหมายความว่ากว้างกว่าภาษาไทย จริงๆ แล้วไม่มีอะไรมากแค่อยากให้เวลาพูดดูดีขึ้น

อีกประเด็น คือ พวกเราอยากเข้าไปคุยกับชาวบ้าน และอยากรู้ว่าก่อนที่สิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกจะเข้าไป ก่อนที่ความเจริญจะเข้าถึง เขาคิดอะไรอยู่ คนชายขอบที่เส้นแบ่งดินแดนทำให้เขาต้องไร้ตัวตนในสังคม ไม่สามารถออกมาโลกภายนอกได้ ในความคิดผมคือไม่จำเป็นเลยที่เขาต้องออกจากหมู่บ้าน ไฟฟ้า ทิวทัศน์ที่ไม่จำเป็น เขาอยู่กับธรรมชาติ รักษาผืนป่า และไม่ได้ทำลายป่าอย่างที่เรารู้สึกเข้าใจแต่เขารักษาป่าต่างหากเพราะป่าคือชีวิต

ในยามที่อากาศในกรุงเทพฯ เปิดแอร์เพื่อให้อุ่น ส่วนเขาเดินไปเป็นกิโลเพื่อหาฟืนมาจุดไฟสร้างความอบอุ่น ที่จำเป็นต้องเดินไปไกลขนาดนั้นเพื่อหาต้นไม้ที่ล้มเพราะเขาไม่ตัดต้นไม้ที่ยืนต้นอยู่ ...สงสัยผมจะอินไปหน่อย เข้าเรื่องจักรยานดีกว่า

นี่เป็นฉบับที่ 03 สำหรับ Spinning Cycle ซึ่งผมพยายามถ่ายทอดเรื่องราวผ่านภาพมากกว่าตัวอักษรเพราะอยากให้ภาพเล่าเรื่องและสร้างเรื่องราวผ่านกระบวนการคิดของผู้อ่านเอง

ทริปนี้ เราค้นพบหมู่บ้านหนึ่งอยู่กลางหุบเขาเหมือนบ้านชาวญี่ปุ่น แต่เป็นบ้านของชนเผ่าที่อาศัยอยู่กับป่ามาช้านาน ก่อนเข้าหมู่บ้านมีป้ายติดว่า “ห้ามบริจาควงให้หมู่บ้านนี้” ผมเก็บ

ความสงสัยจนจบทริปแล้วรีบหาคำตอบ และผมก็รู้ทันทีว่าเพราะอะไร

ในสังคม มีคนหลากหลายแบบโดยส่วนตัวผมคิดว่าส่วนใหญ่มีความคิดดี แต่ความคิดนั้นที่คิดว่าดีไม่ได้ดีสำหรับทุกคน เหมือนเราบอกให้ดูทีวี หรือใส่เสื้อผ้าเหมือนเรา คือการทำร้ายเขาทางอ้อม ทำให้เปลี่ยนวิถีชีวิตแนวคิด จนทำให้ชุมชนที่เคยอุดมสมบูรณ์เริ่มแห้งแล้งจนกลายเป็นเมืองที่เราอยากเห็น แต่ที่นี่โชคดีที่ยังมีโครงการหลวงฯ ยังพอทำให้ชุมชนกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

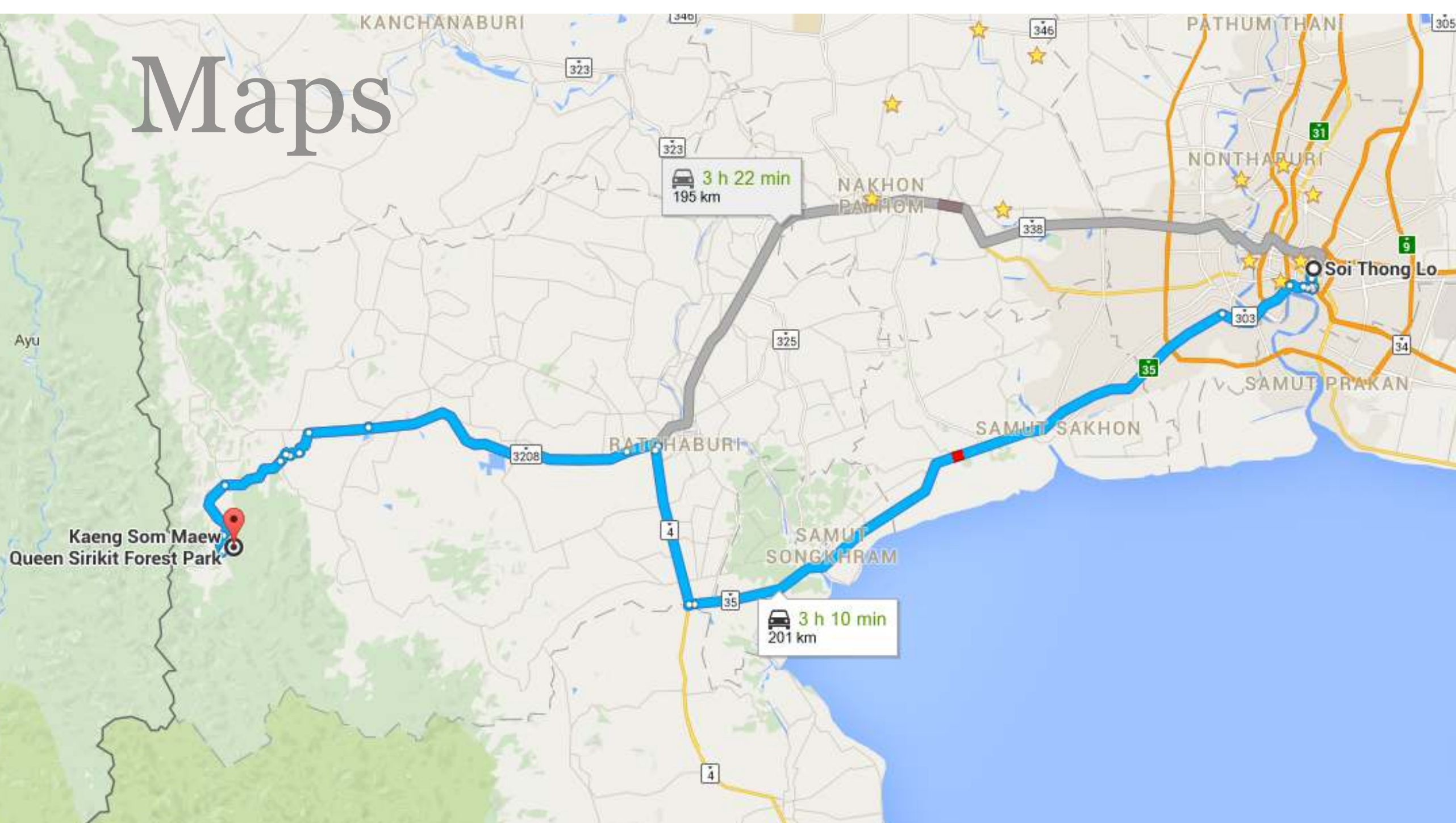
สายน้ำภาชีสร้างชีวิตให้อุดมสมบูรณ์เหมือนเดิม ชุมชนที่ควรมีความสมบูรณ์ได้ฟื้นคืน

ความสุขในแบบของเขา ไม่ใช่การเอาความสุขแบบเราไปใส่ให้คนอื่น

ลองติดตามอ่านเนื้อหาได้ในฉบับนี้

पालิต
Spinning Cycle

Maps

เราออกเดินทางจากกรุงเทพมหานครมุ่งหน้าสู่สวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี โดยใช้ถนนสาย 35 แล้วเลี้ยวเมืองราชบุรีต่อด้วยทางหลวงชนบทสาย 3208 มุ่งหน้าสู่ผืนป่าตะวันตก (ป่าพระกำ) เพื่อไปจุดจอดรถที่แก่งส้มแมวสวน (Kaeng Som Maew Queen Sirikit Forest Park) สถานที่ราชการเหมาะแก่สำหรับจอดรถยนต์ โดยต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ก่อนเพราะเป็นบริเวณที่เขาดูแลอยู่ ไม่นั่นจะเป็นแบบพวกเราที่กลับมาหลัง 6 โมงเย็น ทำให้เจ้าหน้าที่

ต้องจัดทีมค้นหาเพราะคิดว่าพวกเราหลงป่า เราต้องขอโทษกันยกใหญ่ เพราะเขาจัดทีมค้นหาพวกเราเกินกว่า 2 ชั่วโมง พอเข้าเขตบ้านพระกำ สัญญาณโทรศัพท์ใช้ไม่ได้ ผมแนะนำให้โหลด Google Maps แบบออฟไลน์ไปด้วยซึ่งจะเป็นประโยชน์มากกันหลงป่าด้วย เราเดินทางจากกรุงเทพถึงแก่งส้มแมวสวน ใช้เวลาประมาณ 3.30 ชั่วโมง เพราะเป็นถนนสองเลนและเส้นทางที่ไม่ค่อยคุ้นทำให้ต้องขับช้าๆ

จุดเริ่มต้น

ทริปนี้ มีสมาชิก 3 คน คือ พี่แชมป์ น้องโจ และผม (ปาล์ม)

บางครั้งผมถามตัวเองว่าทำไมต้องพาตัวเองมาลำบาก พอได้ปั่นจักรยาน
ท่ามกลางธรรมชาติ ต้นไม้ น้ำตก ทำให้รู้สึกว่าเราได้เข้าใกล้และเข้าใจ
ธรรมชาติมากขึ้นแม้ช่วงเวลาจะสั้น เรียกได้ว่าคุ้มค่าที่มาลำบาก

พวกเราปั่นจักรยานออกจากแก่งส้มแมวสวนเจดถนนขึ้นภูเขาลงภูเขาทำเอาเหนื่อยหายใจแทบไม่ทัน แค่กิโลเมตรที่2 น้องโจถึงกับขอพัก เพราะน้องโจเล่นออกตัวแรงนำไปก่อนจนลืมหันกลับของตัวเอง

ทริปนี้มีเป้าหมายที่ลำธารริมชายแดนประเทศเมียร์มา ซึ่งข้อมูลเบื้องต้นที่พี่แชมป์หามาจาก pantip.com กับ google maps ระยะทางประมาณ 15 กม. ไปกลับจะได้ระยะทางประมาณ 30 กม. เนื่องจากข้อมูลเบื้องต้นไม่ได้บอกความสูงและความชัน ทำให้ระยะ30กม.สำหรับบางคนอาจดูไกล แต่น้องโจบอกว่าตอนปั่นทางราบระยะ100กม. ยังไม่เหนื่อยเท่านี้

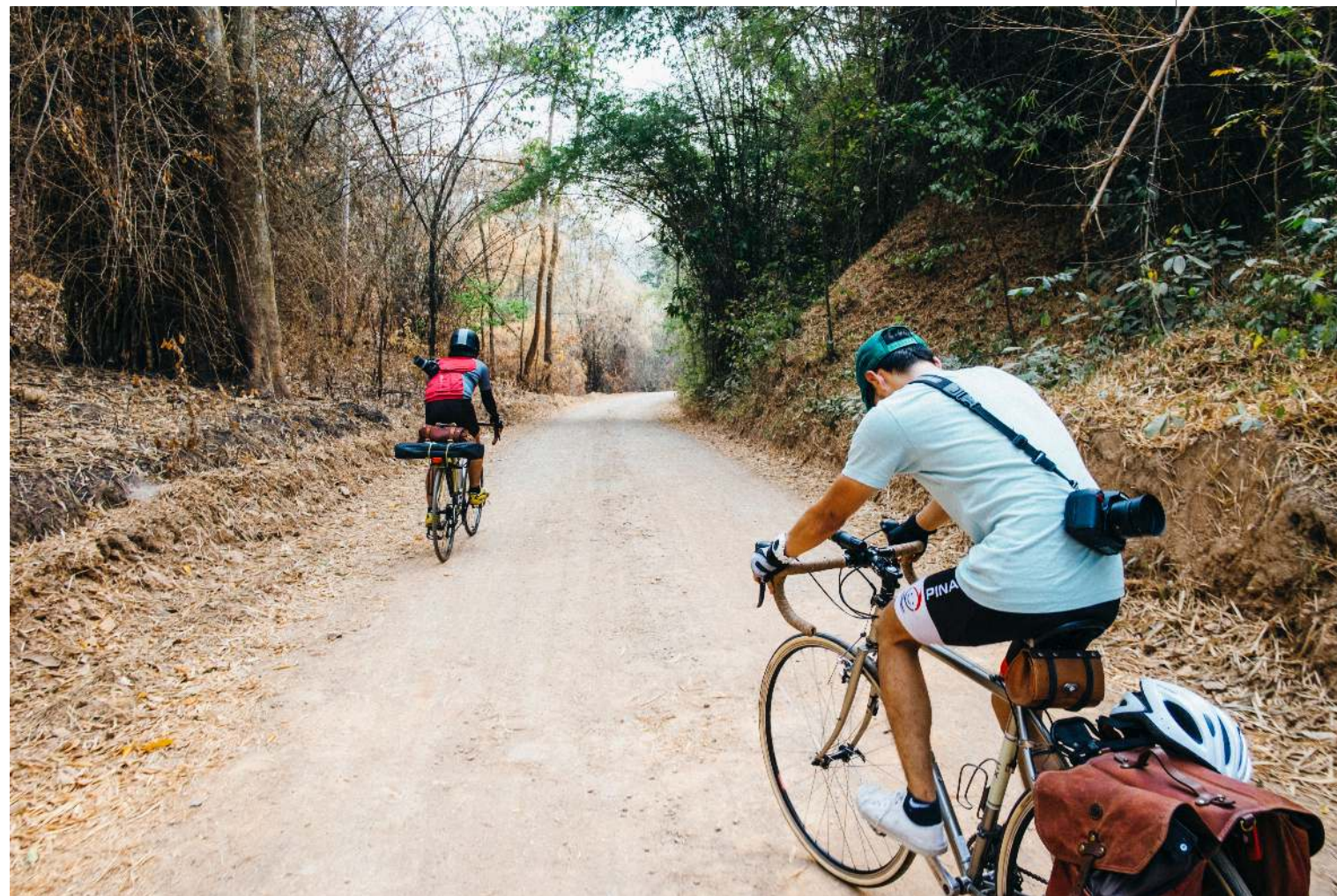

บริเวณหมู่บ้านพระกำ ช่วงนี้เริ่มมีไฟป่าขึ้น
ตามแนวภูเขา ป่าแถบนี้ส่วนใหญ่เป็นป่า
ไผ่ มีประชากรอาศัยอยู่ประมาณ 200 ครัว
เรือน และมีชนกลุ่มน้อยตามแนวตะเข็บ
ชายแดนอาศัยอยู่ด้วย มีสายน้ำสำคัญคือ
แม่น้ำภาชี นั่นคือจุดหมายหลักของเรา

พวกเราเคยมาตลอดทางว่าเส้นทางแบบนี้ อะไรสำคัญ
ที่สุดที่ทำให้เรามาปั่นในสถานที่แบบนี้ได้ คำตอบที่ได้
จากทริปนี้ คือ “ใจ” ขอแค่มีใจเป็นพอเพราะบรรยากาศ
แบบนี้ทำให้หายเหนื่อยกันเลยทีเดียว

เจ้าแมงมุมออกมาทักทาย
พบได้ตลอดทางปิ่น ผมไม่ทราบสายพันธุ์

เสียงเรียกของป่าทำให้มีกำลังใจที่จะไปให้
ถึงจุดหมาย

จุดแวะพักร่อนจะถึงทางขึ้นภูเข

ป่าที่นี้ยังพอมีความอุดมสมบูรณ์อยู่บ้าง

จุดนี้เราเข็นจักรยานขึ้นทุกคนเพราะถนนเป็นก้อน
และทรายทำให้ปั่นขึ้นลำบาก

ท้องฟ้าช่างเต็มใจอะไรเช่นนี้
การปั่นจักรยานเข้าป่าแบบนี้ควรเตรียมอาหาร
อาจเป็นขนมหรือน้ำให้เพียงพอ ผมแนะนำให้ทุก
คนซื้อน้ำขวดใหญ่คนละขวด ตอนปั่นจักรยาน
ขากลับน้ำเกือบไม่พอ โชคดีที่หมู่บ้านมีน้ำให้เต็ม

เราเดินทางมาถึงบ้านพระกำช่วงประมาณบ่าย3 โมง ซึ่ง
ชาวบ้านกำลังออกไปทำไร่ทำสวน

ผมเสียดายมากที่ไม่ได้ถ่ายภาพหมู่บ้านให้ดู เพราะ
บรรยากาศที่สวยงามหมู่บ้านพาให้ถึงหนังญี่ปุ่นที่มี
ชามูโรอาศัยอยู่ บ้านกลางหุบเขาฝึกฝนเพลงดาบ...
ทำให้ลืมหยิบกล้องออกมาถ่ายรูปได้แค่ปั่นจักรยานใน
หมู่บ้านเพื่อตรงไปล่าธารเท่านั้น

สำหรับการเดินทางครั้งก็จบลงด้วยการ
ลงเล่นน้ำในลำธาร ไม่ได้มีโอกาสได้
ค้นหาหรือสอบถามชาวบ้านว่าเขามี
ชีวิตความเป็นอยู่กัน ความเจริญที่เขามี
ผลกระทบกับเขาแค่ไหน

สายน้ำไม่ไหลย้อนกลับ วันหนึ่งสถานที่
สวยงามแบบนี้ก็กำลังจะสูญหายไป
พร้อมกับความศิวิไลซ์

อาจเพราะพวกผมด้วยก็เป็นได้ที่ทำให้
หมู่บ้านแบบนี้แห้งแล้ง

A photograph of a man and a woman sitting on large, dark rocks in a shallow river. The woman is on the left, wearing a red shirt and black shorts, looking towards the man. The man is on the right, wearing a light blue shirt and black shorts, looking down at the water. The river is surrounded by dense, lush green forest with many trees and vines. The scene is peaceful and natural.

จากบริเวณที่เราเล่นน้ำสามารถปั่นจักรยานไปได้
อีกแต่ตอนนั้นพวกเราขอเล่นน้ำตรงนี้แหละ จน
พระอาทิตย์เริ่มตกพวกเราก็ปั่นจักรยานกลับมา
ซากลับเป็นทางลงเขาทำให้เบาแรงไปเยอะแถม
รู้ว่ามึเส้นทางที่ปั่นได้ง่ายกว่าด้วย

สำหรับทริปนี้ต้องขอบคุณเพื่อนร่วมทริป
พี่แชมป์ น้องโจ และธรรมชาติที่สวยงาม

Best Photo of Trip